

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Győrött, 2015. évi január hó 28. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

### **Í t é l e t e t :**

Az emberölés büntette és más bűncselekmények miatt **vádlott** ellen indult büntetőügyben a Veszprémi Törvényszék 2014. augusztus 28. napján kelt 9.B.258/2013/42. számú ítéletét annyiban változtatja meg, hogy a vádlott bűnös további 3. rb. információs rendszer felhasználásával elkövetett csalás büntetében (Btk. 375.§ (1) bek. (5) bek.).

Ezért és a terhére még megállapított bűncselekmények miatt halmazati büntetésül, mint különös visszaesőt az első fokú bíróság által kiszabott fegyházban végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre és mellékbüntetésre ítéli, a feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezés érintetlenül hagyásával.

A vagyoneklobzás összege 162.300 (egyszázhatvankettőezer- háromszáz) Ft.

A Veszprémi Törvényszék Gazdasági Hivatalánál Bj.I.102/2013. számon nyilvántartott 43. tételszám alatti pecsétgyűrű, és 47. tételszám alatti mobiltelefon lefoglalását megszünteti és a vádlottnak kiadni rendeli a visszatartásra vonatkozó rendelkezést nem érintve.

Egyebekben helybenhagyja azzal, hogy az ítélet bevezető részéből mellőzi a 2014. február 14. napját megelőző napok feltüntetését; a vádlott tartózkodási helye: .... személyi igazolvány száma: ...;

A kiszabott szabadságvesztés büntetésbe beszámítani rendeli a vádlott által az első fokú ítélet kihirdetésétől, 2014. augusztus 28. napjától a mai napig, 2015. január 28. napjáig eltelt időt.

A másodfokú eljárásban felmerült 15.000 (tizenötezer) Ft bűnügyi költség megfizetésére a vádlottat kötelezi.

### **I n d o k o l á s :**

A Veszprémi Törvényszék 2014. augusztus 28. napján kelt 9.B.258/2013/42. számú ítéletében **vádлот**at bűnösnek mondta ki emberölés büntetében (Btk. 160.§ (1), (2) bekezdés f./ pont, részben d./ pont, részben j./ pont), 2 rb kifosztás büntetében (Btk. 366.§ (1) bekezdés b./ pont) készpénz-helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés büntetében (Btk. 393.§ (1) bekezdés a./ pont, (2) bekezdés II. fordulat), jármű önkényes elvételének büntetében (Btk. 380.§ (1) bekezdés) és csalás büntetében (Btk. 373.§ (1), (2) bekezdés bc./ pont, (3) bekezdés b./ pont).

Ezért, mint különös visszaesőt halmazati büntetésül életfogytig tartó fegyházbüntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra, mint mellékbüntetésre ítélte azzal, hogy **vádлот** legkorábban 40 év letöltése után bocsátható feltételes szabadságra. Beszámította a vádлот által előzetes fogvatartásban töltött időt.

A vádлот vonatkozásában 166.300 forint összegű vagyonelkobzást rendelt el. Határozott a bűnjelek jogi sorsáról, illetve a bűnügyi költség viseléséről.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádлот és védője jelentettek be fellebbezést felmentés érdekében, míg az elsőfokon eljáró ügyész tudomásul vette a döntést.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség Bf.291/2014/1-I. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket alaptalannak találta.

Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok betartása mellett megfelelő körben folytatta le a bizonyítási eljárást, melynek eredményeként megalapozott tényállást állapított meg, továbbá indokolási kötelezettségét teljesítette. A vádлот azon védekezésének hitelességét, miszerint nem volt beszámítható állapotban az ölési cselekmények elkövetésekor, mivel nem emlékszik semmire, gondosan vizsgálta és teljes körűen tisztázta. A lehetséges és szükséges bizonyítást elvégezte, amikor a bírósági szakban újabb szakértőt rendelt ki a vádлот elmeállapota megítélésének kérdésében. Megjegyezte, hogy e tárgyban készült mindkét szakértői vélemény az ítéleti tényállásban rögzített megállapítást tette, amely ekként eredményesen nem támadható.

Rámutatott, hogy a törvényszék a történeti tényállás megállapításakor a vádлот vallomásán túl, aki a terhére rótt egyéb bűncselekmények vonatkozásában elismerte a büntetőjogi felelősségét, értékelte a rendelkezésre álló valamennyi egyéb bizonyítékot is, amelyek közül a leg súlyosabban minősülő cselekmény vonatkozásában az igazságügyi orvos szakértői boncolásról készült jegyzőkönyvek és az azok alapján készült szakértői vélemények kiemelt jelentőségűek. A vádлот emlékezetének hiányosságai miatt a törvényszék ezáltal tudta a sértettek sérelmére megvalósított élet elleni bűncselekményt rekonstruálni.

A fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint a vádлот bűnösségére helyesen következtetett a törvényszék, a cselekmények minősítése törvényes, a hozzáfűzött jogi indokolás túlnyomó részt helytálló.

Nem értett egyet azonban azzal, hogy az elsőfokú bíróság **1. sértett** vonatkozásában nem állapította meg a különös kegyetlenséggel történő elkövetési módot. Véleménye szerint ugyanis e minősítő körülménynél jelen esetben nincs jelentősége, hogy a sértett a bántalmazás következtében az eszméletét elveszítette, ezért a szúrásokat, majd a zacskó felhelyezését a fejére, és a kötözéseket nem érzékelhette. Kifejtette, hogy a tárgyi oldalról

nézve a vádlott által rendkívüli brutalitással megvalósított cselekmény elkövetési módjából kitűnő társadalomra veszélyesség a súlyosabb jogi minősítés alapját képezi. Ekként az átlagot messze meghaladó embertelenségről, agresszióról tett bizonysgot a vádlott, amikor a korábbi bántalmazások miatt vérző (orvosi ellátás nélkül egyébként is halálhoz vezető) sérüléseket szenvedő sértettnek a légzést akadályozó, nylonból készült zacskót szorított a fejére, kegyetlenségét és a sértett reménytelen helyzetét fokozva pedig még a kezeit is összekötötte.

A vádlott által megvalósított élet elleni bűncselekmény kivételesen nagy tárgyi súlya, az ítéletben pontosan felsorolt súlyosító körülmények száma és nyomatéka kétségtelenül kivételesen szigorú büntetés alkalmazását teszi szükségessé a vádlottal szemben, amelynek az elsőfokon kiszabott büntetés megfelel, ezért összességében indítványozta, hogy az ítéletábra a Veszprémi Törvényszék ítéletét - a jogi indokolás megváltoztatását követően - hagyja helyben.

**Vádlott** a másodfokú eljárásban észrevételében kifogásolta, hogy a vallomását nem vette figyelembe a bíróság, miszerint nem emlékszik semmire. Veszprémben és Győrben is megvizsgálták ugyan a szakértők az elmeállapotát, akik egymás munkájából dolgoztak, de sem EEG, sem CT vizsgálatot nem végeztek. Ilyen gépi vizsgálatok utoljára 2006 évben történtek, amikor az IMEI-ben kezelték. Azt, hogy többszöri kérése ellenére nem helyezték az IMEI-be megfigyelésre, nem tudja elfogadni, holott korábbi leletei, egészségügyi állapota indokolja. Kifogásolta a megfelelő védő hiányát, a tanácsváltozást, és azt, hogy az ügyét minél előbb le akarta zárni a bíróság.

A másodfokú nyilvános ülésen a védő fenntartotta fellebbezését. Előadta, hogy védenca a **2. sértett** sérelmére elkövetett bűncselekmények kivételével beismerő vallomást tett, viszont vallomása szerint nem emlékszik semmire. Azt, hogy ténylegesen beszámítható állapotban volt, nem támasztják alá egyértelmű bizonyítékok, ezért felelőssége kétséget kizáróan nem állapítható meg. Az elsőfokú eljárásban beszerzett szakértői véleményekkel kapcsolatban kifejtette, hogy Veszprémben és Győrben is megvizsgálták az orvos szakértők a vádlottat, és beszámítási képességét korlátozó vagy kizáró kóros elmeállapotot nem állapítottak meg, azonban indokolt és szükséges lett volna az előzmények ismeretében, hogy az IMEI-ben megfigyelés alatt tartsák, és ott alkossanak véleményt az elmeállapotáról, CT és EEG vizsgálatokat követően.

Mivel álláspontja szerint huzamos vizsgálatot igényel, hogy tudati oldalról nem védekezési mechanizmust jelent-e amit a vádlott előadott, hanem egy olyan beteg állapotot feltételez, amely további bizonyítást és hosszabb IMEI-ben történő kivizsgálást igényel, ezért indítványozta az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását. A védő fenntartotta a felmentésre irányuló indítványát is, egyúttal a büntetés enyhítését is kérte arra hivatkozással, hogy a vádlott korára tekintettel a törvényszék által kiszabott büntetés tényleges életfogytig tartó szabadságvesztésnek felel meg. Amennyiben a másodfokú bíróság a feltételes szabadságra bocsátás időpontját 20 évben határozná meg, akkor az reményt adna védencének a szabadulásra.

A fellebbeviteli főügyészség képviselője az átirattal egyezően terjesztette elő indítványát.

A védő által előadottakra reflektálva rámutatott, hogy a törvényszék gondosan megvizsgálta a vádlott védekezését, és a tényállás megállapításához szükséges és kellő mértékű bizonyítást vett fel. A bíróság részletesen vizsgálta a vádlottnak azt a védekezését, hogy nem volt beszámítható állapotban az elkövetéskor, ezért rendelt ki másik orvosszakértői intézetet, sőt tovább ment, hiszen valamennyi érintett szakértőt megidézte a tárgyalásra, ezért a vádlott és a védő közvetlenül is feltehetette a felmerülő kérdéseit, amelyeket megválaszoltak a szakértők. Ekként a megállapított, egyúttal megalapozott tényállásból egyértelműen következik a vádlott felelőssége.

Hangsúlyozta, hogy a vérző 1. sértett fejére a vádlott még a légzését is akadályozó nyílont szorított, a kezét összekötözte, amit ugyan már nem érzékelt a sértett, azonban a vádlott által rendkívüli brutalitással megvalósított cselekmény elkövetési módja kirívó társadalomra veszélyességet jelent. A törvényszék helytálló érveket hozott fel, hogy miért terheli felelősség **2. sértett** 91 éves védekezésre képtelen személy megölése tekintetében is.

Véleménye szerint a törvényszék helyesen alkalmazta az elbíráláskor hatályos jogszabályt.

Kifejtette, hogy a vádlott által megvalósított élet elleni cselekmények miatt, a feltárt súlyosító körülmények nem hagynak kétséget a felől, hogy súlyos szankciót kell alkalmazni, amit az elsőfokon kiszabott büntetés megfelelően kifejez.

Indítványozta továbbá, hogy az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletet változtassa meg, és a vádlott terhére rótt készpénz-helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés büntetést 2 rb a Btk. 375.§ (1), (5) bekezdése szerinti információs rendszer felhasználásával elkövetett csalásnak minősítse.

**Vádlott** az utolsó szó jogán a rendőröket okolta, hogy bejelentése ellenére nem találták meg a megadott házszámon **2. sértettet**. Hivatkozott arra is, hogy ha emlékezne bármire, jóval kevesebb büntetést kapott volna. 40 év múlva szabadulhat az elsőfokú ítélet szerint, ami igazságtalan, mert megfosztották a védekezés lehetőségétől és nem vették figyelembe az elmeállapotát.

A Győri Ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezésekre tekintettel a Be. 348.§ (1) bekezdése alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülvizsgálta, és megállapította, hogy olyan eljárási szabálysértés nem történt, amely az ítélet érdemi felülbírálatát akadályozná.

A Veszprém Megyei Főügyészség 2013. április 12. napján kelt B.675/2012/47-I. számú vádirata 2013. április 15. napján érkezett a Veszprémi Törvényszékre. A bíróság a kiemelt jelentőségű ügyek eljárási szabályainak megfelelően (Be.554/K.§) három hónapon belül 2013. július 10. napján tárgyalást tartott az ügyben, amelyen kihallgatta a vádlottat. Az ezt követő tárgyalási napokon a bizonyítás felvétele folytatódott a tanúkihallgatásokkal - **1. tanú, 2. tanú, 3. tanú, 4. tanú, 5. tanú** -, majd a szakértők - dr. Petkovics Tamás, dr. Varga Gyula, dr. Szakács Marianna - meghallgatásával.

Tanácsváltozást követően 2013. december 13. napján az ügyész a Btk.2.§-ára figyelemmel módosította a vádat az időközben hatályba lépő 2012. évi C. törvény szerint (Btk.), amely a bűncselekmények minősítését érintette.

Mivel a hivatásos bíró személyében változás történt (25. számú jegyzőkönyv), a tárgyalást előlről kellett kezdeni (Be. 554/L.§ (2), (3) bekezdés), amely a tárgyalás anyagának ismertetésével a törvény szerint megismételhető. Ehhez képest az ügyészség képviselője ismertette a vádat, majd a vádlott kihallgatása következett, ugyanakkor a Be. 287.§ (4) bekezdése értelmében ismertette a tárgyalás anyagát is a tanács elnöke. Így az elsőfokú bíróság az eljárási törvénynek nem teljesen megfelelően ismételte meg a korábbi eljárást, kombinálva a teljes előlről kezdést a Be. által biztosított könnyítő szabállyal. 2014. május 6-i tárgyalási napon a Be. 287.§ (5) bekezdése szerinti figyelmeztetés, illetve az előző jegyzőkönyv ismertetése elmaradt, viszont nyilvánvalóan amennyiben ezt bárki kéri, akkor erre sor került volna, ennyiben tehát a tárgyalás folytonossága nem sérült.

Ezen a napon **3. sértett** hallgatta ki a bíróság, majd az ISZKI Győri Intézetét kirendelte a vádlott igazságügyi pszichiáter szakértői vizsgálatára és vélemény előterjesztésére a beszámíthatóság és az alkoholfüggőség vonatkozásában. Az igazságügyi pszichiáter- és orvosszakértői lelet és véleményt elkészülését követően tartott tárgyaláson (37. számú jegyzőkönyv) - ismét elmaradt a Be. 287.§ (5) bekezdése szerinti figyelmeztetés és észrevétel jegyzőkönyvezése - a vádlott fenntartotta a korábban tett vallomását, ezt követően pedig dr. Várady Judit, dr. Szakács Marianna, dr. Varga Gyula, dr. Tóth Zsuzsanna és Mikolay Sándor igazságügyi orvos- illetve pszichiáter szakértők egymás jelenlétében történő meghallgatására került sor. E közben a vádlott élt észrevételezési, a védő kérdészi jogával.

A tárgyalás elnapolását követő határnapon (40. számú jegyzőkönyv) az iratismertetésre került sor, a tanács elnöke ismertette a nyomozati és bírói szakban keletkezett iratokat, köztük a boncjegyzőkönyveket, különböző szakértői véleményeket és a vádlott által kézzel írt levelét, ekként valamennyi bizonyítékot a tárgyalás anyagává tett a törvényszék, majd a perbeszédnek következtek.

A következő tárgyaláson (42. számú jegyzőkönyv) a vádlott nyilatkozott az utolsó szó jogán.

Fentiekből megállapítható tehát, hogy a bizonyítékokat teljes körűen feltárta az elsőfokú bíróság.

Az ítéletábla megállapította továbbá, hogy az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a szerzett bizonyítékokat egyenként és összességében kimerítően értékelte. Számot adott arról, hogy a tényállás megállapítása során mely bizonyítékot miért vett figyelembe, az ellentétek feloldását megkísérelte.

Indokolási kötelezettségét maradéktalanul teljesítette.

**4. sértett, 1. sértett és 2. sértett** kapcsán az élet elleni cselekmények vonatkozásában a törvényszék pontosan rögzítette a tényállásban mindhárom sértett sérüléseit a boncjegyzőkönyvek megállapításai, a szakértői vélemények és azok pontosításainak megfelelően, illetve a rendelkezésre álló további adatok szerint a sértettek halálának okait.

Rögzítette **4. sértett** tekintetében, hogy halálának közvetlen és kizárólagos oka fulladásos agybénulás volt, melyhez a nyak kézzel - közepesnél nagyobb erővel történő - megragadása vezetett, igazságügyi orvostani szakkifejezéssel élve, ami jellemzi a sértett halálát okozó cselekményt, ez a „megfojtás kézzel” elkövetési módot takarja. A boncolás során, amelyet a

szakértők is megerősítettek, nem találtak olyan elváltozást, természetes, sorsszerű megbetegedést, ami a halál bekövetkezésében akár részoki szereppel bírt volna, ekként a bántalmazás és a nyak megragadása, a megfojtás, ekként a halál bekövetkezése között közvetlen okozati összefüggés áll fenn a szakértői megállapítás szerint. Tehát alappal következik a szakértői véleményekből, ebből fakadóan helyes az elsőfokú bíróság megállapítása, hogy **4. sértett** halálának oka a vádlott által a nyakának a megragadása és a sértett kézzel történő megfojtása volt.

**1. sértett** tekintetében rögzítette az elsőfokú bíróság, hogy a mellkas és a hát lágyrészeinek vérbeszűrődését, további repesztett sérülést, a mellkas bal oldalán a mellüreget megnyitó, a II. bordát átvágó szúrt sérüléseket, idült mellhártyagyulladást, a mellüreg bal oldalán véres váladékot, a zsigeri mellhártyalemez bevérzését, a bal felső tüdőlebeny szúrt sérüléseit, a gyomornyálkahártya vérzéses felmaródásait, a gyomorban és a patkóbélben véres váladékot, a tüdőben vérzést és tüdővizennyőtet szenvedett el a bántalmazás következtében.

Megállapította az elsőfokú bíróság, hogy a sértett halálának oka heveny keringési és légzési elégtelenség volt, amelyhez a tüdőállomány szúrt sérüléséből eredő vérvesztés és a légutak elzáródása együttesen vezetett.

A tárgyaláson annyiban pontosította a szakértő a szakvéleményben írtakat, hogy az igazságügyi orvostani tapasztalat a fulladásos halál bekövetkeztét 4 és 10 perc közé teszi. 4 perc az az idő, amit teljes oxigénhiányban az agy képes elviselni jelentősebb, az élettel össze nem egyeztethető károsodás nélkül. A szakértő a tárgyaláson megjegyezte, hogy amennyiben nem tekinti a zsinegelést, csak a mellkas szúrt sebzését, akkor megkötözés hiányában időben érkező szakszerű segítség mellett a sértett élete egy esetleges mellkas-sebészeti beavatkozással még megmenthető lett volna. Tekintettel arra, hogy vérbeszűrődést nem találtak a zsinegelés alatt, önmentésre utaló nyomok nem voltak, azt állapította meg a szakértő, hogy valószínűsíthető, hogy eszméletlen állapotban volt a zsineg felhelyezésekor **1. sértett**, egyébként az önmentés valamilyen vérbeszűrődéssel járt volna, akár a nyakon, akár a kezén.

**2. sértett** tekintetében a szakértői vélemény alapján az elsőfokú bíróság helyesen és aggálytalanul elfogadta, hogy súlyos fokú betegségei - érlemeszesedés, agysorvadás, szívritmuszavar, csonttörés miatti protézis beültetés utáni jobb alvágtag funkció kiesés - miatt önellátásra és helyváltoztatásra képtelen állapotban volt.

Ápolásra, gondozásra szorult, kiszolgáltatott helyzetben volt, saját magát önerőből nem tudta ellátni a sértett - ezzel a terhelt tisztában volt -, ellátása veszélybe került, azzal, hogy magára hagyta a vádlott. Miután ellátatlanul maradt a sértett, az éhezés és szomjúság következtében elektrolit szintje felborult, ami alkalmas volt arra, hogy közvetlen életveszélyes állapot alakuljon ki a szív működés jelentős zavara, illetve a pacemaker beültetése ellenére is halálos eredményű szívritmuszavar eredményeként. A szakértők azt is megállapították, hogy szervezetében az anyagcsere szempontjából fontos energiaforrás, a glikogén elhasználódott, ami arra utal, hogy a sértett tartósan éhezett és szomjazott a halála előtt. A halálának közvetlen oka tüdőgyulladás volt, melyben a magára hagyatottsága, ellátatlansága mint oki tényező szerepet játszott, és mindez a tartós éhezés és szomjazás következtében lépett fel, ahogy a tanács elnökének kérdésére a tárgyaláson pontosították a szakértők a sértett halálához vezető szövődmény okát.

Helyes a tényállásban azon megállapítása is az elsőfokú bíróságnak, hogy a vádlott lényegében elismerte a **4. sértett** és **1. sértett** sérelmére elkövetett bűncselekményeket.

Ezt az általa írt levél is igazolta, amit a rendőrhatalóság megtalált a helyszínen. Elismerte az ölési cselekményeket, sajnálatát fejezte ki, illetve kérte, hogy vigyázzanak **2. sértettre** és gondoskodjanak a cicák elhelyezéséről is.

Ebben a körben értékelte a bíróság a DNS-vizsgálat eredményét - a vádlott DNS-ét a cipőfűzőn megtalálták -, melyet a tárgyalás anyagává tett.

Ugyancsak elismerte a vádlott az ingóságok elvitelét, vallomásában elmondta, hogy miket hozott el a helyszínről. Előadását a lefoglalás ténye részben alátámasztotta, a tényállásban rögzítésre is került, hogy 4.000 forint értékben megterült az okozott kár (1/b. tényállás).

A vádlott elismerte a három darab bankkártya elvitelét is, illetve azt, hogy a bankkártyákkal készpénzt vett fel, illetve készpénz felvételét megkísérelte. Ezt igazolja a banki kamerafelvétel, és az azokról készített fényképek (1/c. tényállás).

**Vádlott** beismerő vallomást tett a tekintetben is, hogy **B.-ről** a **4. sértett** tulajdonát képező ...forgalmi rendszámú ...típusú személygépkocsival távozott **X.** irányába, de kifogyott a benzin, ezért az autót le kellett állítania, és vonattal utazott tovább. A személygépkocsit **P.** településen lezárt állapotban hátrahagyta, a gépjárművet a rendőrség később megtalálta (1/e. tényállás).

**3. sértett** sérelmére elkövetett bűncselekményt is lényegében elismerte a vádlott, amit az albérlő tanúvallomása alátámasztott, akinek hitelesnek tűnően, sajnálkozva, azzal indokolta, hogy ő veszi át a pénzt, hogy **4. sértett** beteg, a v.-i kórházban van. A sértett hitt a vádlottnak és kifizetett neki 40.000 + 30.000 forintot (2. tényállás).

Az elsőfokú bíróság mindezen bizonyítékokat részletesen és helytállóan értékelte ítéletének indokolásában.

Az eljárás során **vádlott** vitatta az elmeállapotára vonatkozó vizsgálatok, illetőleg a vélemények megállapítását. Az elsőfokú bíróság e körben is alapos bizonyítást folytatott le és azokat teljes körűen értékelte.

Ismertette a nyomozás során beszerzett igazságügyi elmeorvos szakértői véleményt, az ezzel kapcsolatosan a tanácsváltásig keletkezett anyagot is, majd újabb szakértőt, a Győri Szakértői Intézetet rendelte ki a vádlott elmeállapotának vizsgálatára. Annak ellenére, hogy nem volt ellentmondás a veszprémi és a győri szakértők által készített vélemények között, a bíróság egymás jelenlétében meghallgatta a szakértőket, ezáltal lehetőséget adva a vádlottnak és védőjének, hogy kérdéseiket, észrevételeiket megfogalmazzák a szakértők felé. Dr. Szakács Marianna és dr. Varga Gyula fenntartották korábbi véleményüket, továbbra is azt állították, hogy álláspontjuk szerint a vádlott részéről az emlékezetkiesésre való hivatkozás egy védekezési mechanizmus. Egyetértettek a szakértők abban, hogy az agy organikus károsodása nem érinti a beszámíthatóságot. Dr. Várady Judit szakértő konkrét példát is felhozott, miszerint egy festő páciensének az agyműködése részben leállt, ennek ellenére tudott tovább dolgozni, mivel a károsodott terület funkcióját más területek vették át.

A szakértők egyetértettek abban is, hogy agyi funkciózavar nem áll fenn a vádlottnál, amúgy teljesen normális agyfunkció mellett is lehet valaki nem beszámítható. Mindkét szakértői csoport hivatkozott arra is, hogy a vádlott korábbi, 2006. évi klinikai kezelése esetén azt dokumentálták, hogy nem indokolt további műszeres vizsgálat elvégzése. Dr. Szakács Marianna rámutatott arra, hogy a vádlott 1999. évtől felépült a betegségéből, elvégezte a vagyonőri tanfolyamot és biztonsági őrként dolgozott.

Dr. Tóth Zsuzsanna szakértő kifejtette, hogy a rokkantosság milyen matematikai képlet alapján zajlik le, és az miként vehető figyelembe a beszámítási képesség megállapításakor. A vádlott esetében az össz-szervezeti egészségkárosodása (ÖEK) 40 %-os, amelyből 26 % agyi megbetegedésből adódik. Kiemelte továbbá a vádlott korábbi orvosi dokumentációját, amelyeket a szakértői véleményének elkészítésekor maradéktalanul figyelembe vett és értékelt.

Egybehangzóan nyilatkoztak a szakértők, hogy a vádlott betegségét megvizsgálták, a korábbi iratanyag a véleményük részét képezi. A tünetek nem alapozták meg további műszeres vizsgálat elvégzését, illet a vádlott vonatkozásában egyik szakértői csoport sem tárt fel a vizsgálatait, illetve véleményalkotása során. A vádlott esetén nem volt feltárható olyan neurológiai eltérés, amely a beszámíthatóság szempontjából releváns lenne, és bármely műszeres, képalkotó vizsgálat szükségességét indokolta volna.

Végül a szakértők rámutattak általános jelleggel arra is, hogy a CT, EEG és MR vizsgálatok a beszámíthatóság szempontjából irrelevánsak, ugyanis műszeres vizsgálattal valakinek a beszámíthatóságát nem lehet megállapítani, ezért írja a büntetőeljárás törvény elő, hogy ezt a kérdést szakértőnek kell vizsgálnia, de a CT vagy az MR vizsgálat kérdése már más szakterület. A beszámíthatóság nem szervi kérdés, olyan szakkérdés, amire csak pszichiáter és orvos szakértő együttes szakvéleménye adhat választ. Ezért nem találták indokoltnak szakértői szempontból a vádlott azon hivatkozását, hogy CT, MR vagy más képalkotó vizsgálatra lenne szükség.

Dr. Várady Judit rámutatott a tárgyaláson, hogy ha a vádlott nem emlékszik a történetekre, és ez valóban így van, ahogy ő ezt elmondja, mint pszichiáter szakértő elhiszi, viszont annak ellentéte is lehetséges, hogy a vádlott tudatosan elnyomja magában ezeket az emlékeket, és ez védekezés mechanizmusként jelentkezik. A védekezés mechanizmus azonban nem kóros elmeállapotból ered, erre egyértelműen rámutattak a szakértők. A vádlott tudatosan védekezik a nyilvánvalóan számára kellemetlen emlékek elől, és mint elhangzott, ebből következően kóros elmeállapot megállapításának alapjául nem szolgálhat ezen emlékezetkiesés sem.

A szakértők a tárgyaláson tanulmányozták a vádlott által a cselekmény elkövetésekor írt levelet, amely kapcsán mindkét szakértői páros egyezően nyilatkozott arról, hogy ez is azt támasztja alá, hogy a beszámítási képesség nem volt korlátozott a cselekmény elkövetésekor, az emlékezetkiesés kizárható, mert olyan pszichiátria tényezők nem álltak fenn, amelyek a beszámítási képességet érintenék. Rámutattak arra, hogy ebben a levélben a szavak és a mondatok logikusan függnak össze, egy kóros elmeállapotú személy nem tud ilyen gördülékenyen fogalmazni.



A vádlott IMEI vizsgálatával kapcsolatban helytálló volt az elsőfokú bíróság álláspontja, illetőleg az elsőfokú eljárás során eljáró ügyész megalapozottan hivatkozott arra, hogy annak elrendelésére a Be. 107.§ (1) bekezdése alapján akkor van lehetőség, ha a szakvélemény szerint a terhelt elmeállapotának hosszabb szakértői megfigyelése szükséges.

Az eljárási törvény ezen szakaszából következik, hogy az IMEI-ben történő elmeállapot megfigyelést a bíróság erre irányuló szakértői vélemény alapján rendelheti el. Amennyiben nincs ilyen tartalmú szakértői vélemény, akkor a bíróságnak ezen szakasz alapján nincs joga saját hatáskörben erről rendelkezni.

A Győri Szakértői Intézet kirendelésében az elsőfokú bíróság külön kérdésként tette fel, hogy indokoltnak tartják-e a szakértők a vádlott elmeállapotának IMEI-ben történő megfigyelését. A konkrét válasz a szakértői véleményben nem volt megtalálható, de a tárgyaláson feltett kérdésre ezt a hiányosságot pótolva akként nyilatkoztak egyértelműen a szakértők, hogy nincs olyan indok ami a terheltnek az IMEI-ben történő megfigyelését indokolná. Ezért nem került sor az IMEI-ben történő megfigyelésre, illetve a bíróságnak az eljárási törvény rendelkezéseit betartva nem is volt az elrendelésére törvényes lehetősége.

A vádlott kóros elmeállapotára és ebből fakadó emlékezetkiesésre való hivatkozása azért is alaptalan, mert ahogy az elsőfokú bíróság is hivatkozott rá, többféle vallomást tett az eljárás során.

A nyomozati szakban részletesen nyilatkozott a cselekmény után tanúsított magatartásáról, hogy mit vitt el lakásból, levelet írt, elmondta, hogy autóval távozott, a gépjárművet hol hagyta, amikor a benzin kifogyott. A készpénzfelvételekről, továbbá **3. sértettől** a lakbér és közüzemi díjak átvételéről is részletesen nyilatkozott. Ezzel szemben az ügyben tartott legelső tárgyalási napon a tanács elnökének kérdésére azt válaszolta, hogy az események utáni történésekre egyáltalán nem emlékszik, csak arra, hogy a bíróságon van, ennek nyomatékossítása érdekében a jegyzőkönyv tanúsága szerint felemelte a bilincsben lévő kezét is. Nyilvánvalóan ez ellentétben áll azokkal a vallomásokkal, amelyek a nyomozás során rögzítésre kerültek, ahol részletesen nyilatkozott a cselekmények utáni magatartásáról.

Fentiekre figyelemmel az ítéletábra megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában a törvényi kötelezettségének eleget tett és részletes indokát adta annak, hogy a tényállásban megállapítottakat mely bizonyítékokra alapította és miért, az egyes bizonyítékokat egymással egybevetette. A vádlott beszámítási képességére levont következtetése is megfelel a bizonyítás anyagának, miután azt az aggálytalan szakértői véleményre alapította. A vádlott fellebbezésének indokolásában írtak mindezek miatt nem lehetnek megalapozottak, hiszen már kifejtettek szerint szakértői vizsgálat vagy vélemény nem indokolja, és nem támasztja alá az IMEI-ben történő vizsgálatát.

Az ítéletábra a tényállást teljes mértékben megalapozottnak találta, amely mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésében írt hibáktól, hiányosságoktól, így a másodfokú eljárásban a felülbírálat alapját képezte.

Összességében tehát a törvényes és teljes körű bizonyíték értékeléssel megállapított tényállás alapját képező logikus és következetes elemzés - azonos bizonyítási anyag mellett - a felülmérlegelés tilalma folytán a másodfokú eljárásban nem változtatható meg.

A felmentésre irányuló fellebbezés az elsőfokú bíróság mérlegelését támadja és a bizonyítékok újraértékelésére irányul, amely eredményre nem vezethet, miután az eljárási törvény erre nem ad lehetőséget, így ezen jogorvoslati kérelem alaptalan.

A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság helyes következtetést vont le **vádlott** bűnösségére.

Indokát adta és helyesen alkalmazta az elsőfokú bíróság az elbíráláskor hatályos, a terheltre nézve a feltételes szabadságra bocsátás szabályaira tekintettel a kedvezőbb elbírálást jelentő 2012. évi C. törvényt (Btk.), mivel az elkövetéskori 1978. évi IV. törvényhez képest egyrészt a legkorábbi időpont rövidebb - 30 év helyett 25 év -, míg korlátlan felső határral szemben az elbíráláskor legfeljebb 40 évben került meghatározásra.

A vádlott terhére megállapított bűncselekmények minősítése nagyrészt helytálló, de az alábbiak szerint korrekcióra szorul.

A több emberen elkövetett emberölés büntette vonatkozásában helytállóan hivatkozott az elsőfokú bíróság a bírói gyakorlatra, illetve a 3/2013. Büntető jogegységi határozatban írtakra az alanyi és tárgyi körülmények vizsgálata körében.

Az emberölés eredmény bűncselekmény, a törvényi tényállás eleme a halálos eredmény. Ezért a büntetőjogi felelősség alapja a tárgyi oldalon az elkövetési magatartás és az eredmény között fennálló okozati kapcsolat megléte. Az elsőfokú bíróság ezen okozati kapcsolatot valamennyi sértett vonatkozásában megvizsgálta.

Vizsgálat tárgyát képezte, hogy a vádlott egyenes vagy eshetőleges szándékkal követette el a terhére megállapított bűncselekményeket. A bűncselekménynek egyenes vagy eshetőleges szándékkal való elkövetése jogkérdés, amelyre nézve a megállapított tények alapulvételével kell a bíróságnak jogi következtetést levonnia. Egyenes szándékkal követi el az emberölést, aki cselekményének következményeit kívánja, míg eshetőleges szándékkal, aki e következményekbe belenyugszik.

Az elsőfokú bíróság figyelemmel a Büntető jogegységi határozatban foglaltakra helyesen hivatkozott arra, hogy **4. sértett** és **1. sértett** sértettek életének kioltása a vádlott részéről egyenes szándékkal történt. A vádlott **1. sértettet** megütötte, több alkalommal megszúrta - a külsérelmi nyomok ezt igazolják -, illetőleg a fejére nylonzacskót húzott, amit megkötött a nyakán, kezeit is hátrakötötte, **4. sértettet** pedig kézzel megfojtotta. Az elkövetési magatartások ezen folyamata az egyenes szándék meglétére utal.

**2. sértett** vonatkozásában helyesen rögzítette az elsőfokú bíróság, hogy a vádlott a sértett egészségi állapotáról tudomással bírt, hiszen több napot töltött a házban, és **4. sértetten** keresztül ismerte a sértettet, aki ápolta az idős asszonyt. Tudta azt is a vádlott, hogy **2. sértett** önmagát ellátni nem tudja, állandó ápolásra, felügyeletre szorul. A vádlott csupán a lelkiismeretének megnyugtatója miatt etette és itatta meg a magatehetetlen sértettet a

távozása előtt, viszont ezt követően kívülről rázárta az ajtót, a kulcsot pedig a postaládába dobta. Így az általa írt levél felfedezésének a lehetőségét kizárta, mivel nem lehetett bejutni az ingatlanba.

A mulasztással elkövetett emberölés megállapításához a következetes ítélkezési gyakorlat szerint már önmagában elégséges, ha az elkövető magatartásától függetlenül indul meg a halálhoz vezető okfolyamat, amelyet - azt felismervén - az elkövető az elhárítására vonatkozó speciális kötelezettsége ellenére nem akaszt meg, jól lehet, abban a helyzetben a halálos eredmény még reálisan elhárítható.

Mulasztással elkövetett emberölés megállapításának van helye azonban értelemszerűen akkor is, amikor az elkövető mulasztásban megnyilvánuló magatartása indítja el magát azt az okfolyamatot, amely a sértett egészségi állapotának a romlásához, majd összeomlásához vezet, s végül a halálát eredményezi.

Az irányadó tényállás szerint a sértett esetében is ilyen párhuzamos folyamat zajlott, a terhelt cselekménye és **2. sértett** bekövetkezett halála között közvetlen ok-okozati összefüggés áll fenn. A vádlott felismerte mindazon körülményeket, amelyek ahhoz vezethetnek, hogy **2. sértett** halála bekövetkezzen, az előre látott halálos eredmény bekövetkezésébe belenyugodott, ekként az eshetőleges szándékú elkövetést helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság.

Az elsőfokú bíróság részletesen vizsgálta azt is, hogy a vádlott későbbi magatartása, miszerint egy barátját, **5. tanút** megkérte, hogy telefonáljon a rendőrségre, illetőleg ő maga is betelefonált, az mennyiben értékelhető a javára, illetve ezek a cselekmények engednek-e arra következtetést levonni, hogy a vádlott nem nyugodott bele **2. sértett** - általa is felismert - halálához vezető okfolyamatba és azt próbálta megszakítani. Ebben a körben is logikus és ellentmondásoktól mentes az elsőfokú bíróság érvelése. Helyesen mutatott rá arra, hogy a helyszín pontos beazonosítás nem történt meg, illetőleg magának a vádlottnak a telefonhívása a rendőrségre értékelhetetlen, mivel az ügyeletes nem tudott vele megfelelő kontaktust teremteni annak érdekében, hogy a bejelentéssel egyáltalán érdemben tudjon foglalkozni. Ebből az állapítható meg, amire a vádhatóság képviselője is hivatkozott, hogy a vádlott nagyon jól tudta, hogy **2. sértett** ellátás nélkül van az ingatlanban, senki nem segíthet rajta, ennek ellenére nem tett semmit, hogy ezt elkerülje. A vádlott folyamatosan figyelemmel kísérte a híradásokat, hogy hall-e valamit az esetről, de mivel sem a hozzátartozók vagy ismerősök, sem a rendőrhatalóság nem találta meg a sértetteket, ebből következően tudnia kellett, hogy **2. sértett** ellátatlanul, étlen, szomjan maradt az ingatlanban.

A különös kegyetlenséggel történő elkövetéssel, mint minősítő körülménnyel kapcsolatban is helyesen foglalt állást az elsőfokú bíróság **2. sértett** vonatkozásában, és megalapozottan fejtette ki, hogy a vádlott azon magatartása, hogy étlen, szomjan, ellátatlanul hagyta ott a mozgásképtelen, agysorvadásban szenvedő 91 éves sértettet a bezárt lakásban, a sértettet olyan fokú kínszenvedésnek tette ki és olyan mértékű fájdalmat okozott neki, amely az átlagos emberölési cselekményeken túlmutat, így e vonatkozásában a különös kegyetlenséggel történő elkövetés megállapítása a másodfokú bíróság álláspontja szerint törvényes.

**1. sértett** vonatkozásában az ítéletábra osztotta a fellebbviteli főügyészség álláspontját. A Kúria jogegységi határozatában rámutatott arra, hogy nincs jelentősége annak az emberölés büntetnének különös kegyetlenséggel való megállapításnál, hogy a terhelt eszméleténél van-e, hanem az elkövetés körülményeiből kell kiindulni, és ebből a szempontból vizsgálendő az elkövető cselekménye. Különös kegyetlenséggel történő elkövetésnél azt kell vizsgálnia a bíróságnak, hogy valóban az átlagot meghaladó, embertelen, brutalitás megállapítható-e, illetve az elkövető tudata átfogja-e fenti minősítő körülménnyel történő elkövetés - bántalmazás - mozzanatait, amelyből következtetni lehet a különös kegyetlenséggel történő elkövetésre.

Az elsőfokú bíróság tényállásában rögzítette, hogy **1. sértett** a vádlott több alkalommal mellkas és tartó tájékon megütötte, mellkasát két alkalommal megszurta, ezt követően kötötte össze a kezét, fejére szemetes zsákot húzott, amit szintén összekötött. Ebből az állapítható meg, hogy a sértett bántalmazása nem egy mozzanattal történt, hanem időben elhúzódó folyamat volt. Ennek része a mellkasi sérülés okozása, a kezeinek összekötözése, a fejére való nylonzsák felhelyezése, majd ennek következtében a fulladás bekövetkezése.

A jogegységi határozat értelmében nem értékelhető a **1. sértett** sérelmére elkövetett bűncselekmény tekintetében, hogy eszméleténél volt-e a sértett ebből a szempontból. Az elsőfokú bíróság álláspontjával szemben az ítéletábra arra a következtetésre jutott, osztva a fellebbviteli főügyészség átiratában foglaltakat és az ügyészi perbeszédben elhangzottakat, hogy egyértelműen megállapítható, hogy a vádlott az élet elleni cselekményt **1. sértett** sérelmére is különös kegyetlenséggel követte el.

A fentiekre tekintettel a vádlott által elkövetett élet elleni bűncselekményt helyesen minősítette a Btk. 160. § (1) (2) bekezdés f.), d.), j.) pontjai szerint az elsőfokú bíróság, azzal, hogy a különös kegyetlenséggel elkövetéskénti minősítés két sértett vonatkozásában is megállapítható.

**Vádlott** terhére megállapított további bűncselekmények minősítése nagyrészt helytálló.

A kifosztás büntetnének minősítése mindkét sértett vonatkozásában törvényes, a vádlott az általa alkalmazott erőszakkal érintett sértettek értékeit vette magához a bűncselekmény elkövetése után, amely a Btk. 366. § (1) bekezdés b.) pontja szerint minősül.

A jármű önkényes elvételének büntette ugyancsak helyesen lett minősítve, a vádlott nem kívánta eltulajdonítani a gépjárművet, azt csak használta, ezzel megvalósítva a Btk. 380. § (1) bekezdésében írt bűncselekményt.

A csalás büntetnének elkövetését a vádlott lényegében elismerte, ezt alátámasztotta a sértett vallomása, hogy milyen indokkal csalt ki tőle 70.000 forintot, így a Btk. 373. § (1) (2) bekezdés bc.) pont,(3) bekezdés b.) pont szerinti minősítés is helyes.

A törvényszéknek a fentiekhez fűzött jogi indokolásával az ítéletábra teljes mértékben egyetértett.

A készpénz-helyettesítő fizetési eszközzel történő visszaélés büntette vonatkozásában azonban téves az elsőfokú bíróság jogi álláspontja. Az ügyész a vád tárgyává tette a készpénz-helyettesítő fizetési eszközök megszerzését és jogtalan felhasználását is.

A tényállás 1/c. pontjában rögzítette a bíróság, hogy a vádlott megszerezte **4. sértett** illetve a lánya, ...nevére szóló bankkártyákat. A tényállás tartalmazza, hogy a vádlott melyik bankkártyáról milyen összeget vett fel, illetve mennyi pénzt kísérelt meg azon túl kivenni különböző bank automatákból.

A bűncselekmény elkövetéskor hatályos 1978. évi IV. törvény 313/C.§ (1) bekezdésébe ütköző készpénz-helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés büntette a hamis, hamisított vagy jogtalanul megszerzett készpénz-helyettesítő fizetési eszközök felhasználását rendelte büntetni, mely az okozott kár nagyságának, illetve az üzletszerű elkövetésnek megfelelően minősült. Az olyan készpénz-helyettesítő fizetési eszköz elvételét, illetve megszerzését, amelynek használatára a megszerző nem jogosult, a Btk. 313/C. § (7) bekezdés a.) pontja rendelt büntetni.

A bírói gyakorlat szerint - mivel egy tényállásban kerültek szabályozásra a különböző elkövetési módok -, a jogtalan megszerzés beleolvadt a jogtalan felhasználásba. Ezért minősítette az ügyészség eredetileg 3 rb, a Btk. 313/C.§ (1), (2) bekezdés b./ pont, (3) bekezdés b./ pontjában meghatározott folytatólagosan, kisebb kárt okozó, üzletszerűen elkövetett készpénz-helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés büntette kísérletének a készpénz-helyettesítő fizetési eszközökre elkövetett bűncselekményeket.

A 2012. évi C. törvény (Btk.) hatályba lépését követő vádmódosítás e tekintetben csak a készpénz-helyettesítő fizetési eszközzel visszaélést minősítette - jogtalan elvétel vagy megszerzés -, de a jogosulatlan felhasználás minősítése nem történt meg annak ellenére, hogy a vádirati tényállás azt továbbra is tartalmazta.

Az elbíráláskor hatályos új Btk-ban azonban külön tényállásban nyert szabályozást a bankkártyának, mint készpénz-helyettesítő fizetési eszköznek a megszerzése (XXXVIII. Fejezet; a pénz- és bélyegforgalom biztonsága elleni bűncselekmények), és a XXXVI. Fejezetben a vagyon elleni bűncselekmények között az információs rendszer felhasználásával elkövetett csalás törvényi tényállásában a készpénz-helyettesítő fizetési eszköznek a felhasználása, a jogtalan pénzfelvétel. A Btk. eltérő részében elhelyezett elkövetési magatartások más-más jogtárgyat sértenek, ebből következően amennyiben a bankkártya elvétele és annak jogtalan felhasználása is megtörténik, a két bűncselekmény valóságos anyagi halmazata valósul meg. A bankkártya elvétele a sértett jogát sérti azáltal, hogy a bankszámlájához, illetve az ahhoz tartozó pénzüsszeghez hozzáférjen, míg a bankkártya felhasználása vagyoni jogokat sért.

Helyesnek ítélte meg a másodfokú bíróság a fellebbviteli főügyészségnek az indítványát, hogy az 1/c. tényállási pontban írt cselekményét **vádlottnak** másként kell minősíteni a Btk. új szabályaira figyelemmel.

A készpénz-helyettesítő fizetési eszközre elkövetett bűncselekmények minősítése körében az ítélőtábla vizsgálta, hogy az elbíráláskor hatályos jogszabályok alkalmazásával nem kerül-e a vádlott által elkövetett olyan cselekmény megállapításra a vádlott terhére, amely az elkövetéskor nem volt bűncselekmény. Ennek során megállapította, miként fentebb

bemutatásra került, hogy az idegen, más nevére szóló készpénz-helyettesítő fizetési eszköz megszerzése mind az elkövetéskori, mind a hatályos Btk-ban bűncselekmény törvényi tényállásaként került meghatározásra. Azzal, hogy a jelenleg hatályos Btk. nem egy tényállásban szabályozza a készpénz-helyettesítő fizetési eszköz jogtalan megszerzését és felhasználását, nem új bűncselekményt hozott létre, hanem a korábbi szabályozási rendszert módosította.

Fentiekre figyelemmel az ítélőtábla megállapította, hogy a vádlott bankkártyákra elkövetett cselekménye a hatályos szabályok szerint készpénz-helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés büntette mellett más bűncselekmény törvényi tényállását is kimeríti, ezért további bűncselekményekben is meg kell állapítani a büntetőjogi felelősségét és ennek megfelelően kell azt minősíteni. Azt helyesen állapította meg a bíróság, hogy a bankkártyák elvételével a készpénz-helyettesítő fizetési eszközzel való visszaélés büntette megvalósult.

A vádlott azon cselekménye, hogy a bankkártyák jogosulatlan felhasználásával pénzt vett fel (illetve további sikertelen kísérleteket tett), 3 rb, a Btk. 375.§ (1) bekezdésébe ütköző és az (5) bekezdés szerint minősülő információs rendszer felhasználásával elkövetett csalás büntettének minősül.

A bűncselekmény rendbelisége az említettek szerint a bankkártyák illetve a bankszámlák számához igazodik. A 2012. évi C. törvény 375.§ (5) bekezdésében írt tényállási elem megegyezik az 1978. évi IV. törvény 313/C.§-ában foglaltakkal, ebből következik, ahogy azt az eredeti vád is helyesen tartalmazza, hogy 3 rb információs rendszerrel elkövetett csalás büntetteként értékelendő ez az elkövetési magatartást. A hatályos anyagi szabályok értelmében a bűncselekmény (1) bekezdése szerinti alapesetének nincs szabálysértési alsó határa, az a jelentős kár összegéig terjed (5 millió forint), ugyanis értékhatárt nem határoz meg a Btk. az értelmező rendelkezéseknél sem. Ekként a minimális összegre elkövetett információs rendszerrel kapcsolatos csalás is tényállásszerű. A vádlott mindhárom bankkártyára elkövetett cselekménye a nagyobb értéket nem érte el, ezért azok az alapeset szerint a Btk. 375. § (1) és (5) bekezdései alapján minősülnek.

A minősítés változtatása miatt új büntetés kiszabása vált szükségessé.

A büntetés kiszabása körében az irányadó körülményeket helyesen tárta fel az elsőfokú bíróság. Megalapozottan mutatott rá, hogy **vádlott** büntetett előéletű, korábbi fegyházbüntetéséből történő szabadulását követően rövid idő elteltével követte el a bűncselekményeket, részben különös visszaesőként. A sokszoros halmaztatban az élet elleni cselekmény többszörösen minősül. Nem csak több ember életét oltotta ki a vádlott, hanem az elkövetési mód, különösen **1. sértett** és a védekezésre képtelen személy, **2. sértett** sérelmére olyannyira kegyetlen, agresszív, brutális és embertelen elkövetési módot jelent, amelyre tekintettel a kiemelkedő tárgyi súlyú bűncselekmény miatt kizárólag a legsúlyosabb szabadságvesztés büntetés kiszabása alkalmazható a büntetési célok eléréséhez. Ezért az elsőfokú bíróság helytállóan következtetett arra, hogy a vádlott által elkövetett bűncselekmények, illetve a bűncselekmények elkövetési módja miatt a társadalom védelme érdekében az életfogytig tartó szabadságvesztés kiszabásától nem lehet eltekinteni.

A törvényszék akként foglalt állást, hogy az életfogytig tartó szabadságvesztés büntetésből a vádlott feltételes szabadságra bocsátható - az elsőfokon eljáró ügyész indítványa ellenére -, ennek tartamát 40 évben határozta meg. A vádlott és a védő is hivatkozott rá, hogy a feltételes szabadságra bocsátás időpontját tekintve a vádlott életkorát nézve a 30 vagy 40 évben nincs olyan különbség, amely annak a lehetőségét egyáltalán felvetné, hogy a terhelt valóban megéli azt a kort, amikor ténylegesen szabadulhatna.

Az ítélet tábla egyetértett viszont az elsőfokú bíróság álláspontjával, hogy különös tekintettel a több ember életét követelő bűncselekményeknek az átlagot messze meghaladó embertelenséget mutató elkövetésére, a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi lehetőségének 40 évben történő meghatározása nem eltúlzott, az mind a generális, mind a speciális prevenciós célok elérése érdekében szükséges, ezért a feltételes szabadság rövidebb időtartamban történő meghatározására irányuló fellebbezés sem vezethetett eredményre. Ezért az ítélet tábla a vádlottat az elsőfokú bíróság által kiszabott fő- és mellékbüntetésre ítélte.

Észlelte az ítélet tábla, hogy a vagyonekborzásról szóló rendelkezés pontatlan, mivel a vádlott által a sértetteknek okozott vagyoni kár összegét meghatározta, azonban abból a megtérült 4.000 forint (I/b. tényállás) levonását elmulasztotta.

A bűnjelekről való rendelkezés körében az elsőfokú bíróság a bűnügyi költség biztosítására visszatartotta a vádlottnak kiadandó pecsétgyűrűt és mobiltelefont, amely tárgyaknak a lefoglalását a Be. 155.§ (1) bekezdése alapján meg kell szüntetni.

A másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet bevezető részében a tárgyalási napok megjelölését a Be. 287.§ (3) bekezdésére -- 2014. február 14. napján a tárgyalást előről kellett kezdeni - korrigálta, mivel a megelőző tárgyalási napok feltüntetése szükségtelen.

A vádlott tartózkodási helye, illetve személyazonosító okmányának száma a másodfokon felvett bizonyítási eljárás eredményeként, illetve az iratok alapján pontosításra szorult.

Mindezek alapján a Be. 372. § (1) bekezdése alapján az ítélet tábla a törvényszék ítéletét részben megváltoztatta, míg egyebekben a Be. 371. § (1) bekezdése értelmében helyes indokaira tekintettel helyben hagyta.

Az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítása a Btk. 92.§ (1), (2) bekezdésén alapul.

A másodfokú bírósági eljárásban a kirendelt védő közreműködésével kapcsolatban felmerült bűnügyi költség viseléséről az ítélet tábla a Be. 381.§-a alapján, figyelemmel a Be. 338.§ (1) bekezdésére határozott.

Győr, 2015. január 28. napján

Dr. Széplaki László sk.  
a tanács elnöke

Dr. Csák Csilla sk.  
a tanács tagja, előadó

Dr. Vajda Edit sk.  
a tanács tagja

A kiadmány hitelül:  
Kiadó: